

РЕШЕНИЕ

№ 2503

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Маруся Йорданова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Мария Бойкинова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **544** по описа за **2022** година докладвано от съдия Цветанка Паунова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община, чрез процесуален представител юрк. К., срещу решение № 1243 от 08.12.2021г., постановено по н.а.х.д. № 8101/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав. С това съдебно решение е отменено Наказателно постановление (НП) № СО-33-А-21-01-086/28.04.2021г., издадено от кмета на Столична община, с което на основание чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето (ЗЗ) на А. А. А. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ във вр. с т. I.7 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021г. на министъра на здравеопазването.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. По същество се оспорват изводите на въззивния съд, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничили правото на защита на наказаното лице. Иска се отмяна на решението на СРС и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – А. А. А., чрез пълномощник адв. Н., представя отговор на касационната жалба, с който взема становище за нейната неоснователност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е основателна.

В производството пред Софийския районен съд е установена следната фактическа обстановка:

На 23.02.2021г., около 11:10 часа служители на Столичен инспекторат към Столична община извършили проверка в търговски обект – магазин за бижута „Ел Градо“ – закрито обществено място, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], за спазване на противоепидемичните мерки, въведени със заповед на министъра на здравеопазването. В обекта били заварени двете продавач-консултанти – жалбоподателят А. А. и свидетелят Г. К., които нямали поставени защитни маски за лице, покриващи изцяло носа и устата. По това време в магазина нямало клиенти. При вида на проверяващите жалбоподателката влязла в складовото помещение, тъй като провеждала телефонен разговор, а след като се завърнала в обекта, поставила защитна маска.

При тези констатации свидетелят В. съставил АУАН № 21-01-086/23.02.2021г. на А. А. за това, че не е спазила въведена със заповед на министъра на здравеопазването противоепидемична мярка за носене на закрито обществено място на предпазна маска за лице, с което е нарушила чл. 209а, ал. 1 от Закона за здравето. Въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП.

Приетата от съда фактическа обстановка е установена от приобщените по делото писмени доказателства, както и от показанията на актосъставителя и свидетеля К..

При така установеното от фактическа страна, от правна страна съдът е приел, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на наказаното лице. Съдът е посочил, че в АУАН е дадена непълна правна квалификация на нарушението; в НП не е отразено какво предвижда Приложение № 3 към Заповед № РД-01-51/26.01.2021г.; в АУАН и НП неправилно е определено мястото на извършване на нарушението. По тези съображения съдът е обосновал извод за процесуална незаконосъобразност на наказателното постановление и го е отменил на формално основание.

Така постановеното решение е валидно и допустимо, но постановено в нарушение на закона.

Настоящият състав на касационната инстанция не споделя изводите на въззивния съд, че при съставянето на АУАН, респ. издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, които са ограничили правото на защита на наказаното лице.

АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при спазване на процесуалните правила, предвидени в ЗАНН. И двата акта съдържат предписаните от закона реквизити – чл. 42 и 57 от ЗАНН. Както в АУАН, така и в НП е дадено точно и ясно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено; посочени са място и дата на нарушението; установена е самоличността на извършителя. В АУАН са описани всички съставомерни признаци на нарушението, последното е индивидуализирано в достатъчна степен, така че посоченият за

нарушител да разбере какво нарушение му се вменява. Установената безпротиворечиво фактическа обстановка е възпроизведена в съответствие с правилата по чл. 42 и 57 от ЗАНН, като лицето не е възпрепятствано да разбере за кое свое деяние /действие или бездействие/ му е наложено конкретното административно наказание. Описанието на нарушението съответства на въведената правна квалификация.

В тази връзка следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ съдържа състав на административно нарушение. Разпоредбата предвижда наказание глоба от 300 до 1000 лв., а при повторно нарушение – от 1000 до 2000 лв. за всеки, който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на регионална здравна инспекция противоепидемични мерки по чл. 63, ал. 4 или 7 и чл. 63а, ал. 1 или 2, освен ако деянието не съставлява престъпление. Обстоятелството, че визираната разпоредба препраща към общ административен акт (в случая Заповед № РД-01-51/26.01.2021г. на министъра на здравеопазването) относно въведената и нарушена/неизпълнена противоепидемична мярка, не означава, че с този акт /заповед/ са въведени административни нарушения. Напротив, това е акт, с който са въведени определени задължения за неопределен брой лица – спазването на изброените в тях противоепидемични мерки. Неизпълнението на тези задължения обаче е въведено като административно нарушение с нормативен акт – Закон за здравето.

Не се споделят изводите на въззивния съд, че е налице съществено разминаване в правната квалификация на нарушението, дадена в АУАН и в НП. В АУАН констатираното нарушение е правилно квалифицирано по чл. 209а, ал. 1 от ЗЗ. Фактическото описание на нарушението е пълно и ясно и съответства на посочената като нарушена законова разпоредба. Обстоятелството, че в НП правната квалификация е допълнена с посочване на конкретната заповед, с която е въведена неизпълнената противоепидемична мярка, не представлява съществено процесуално нарушение, което да е ограничило правото на защита на наказаното лице. Допуснатата нередовност в АУАН е отстранена от наказващия орган по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН.

Не се споделят и съображенията на въззивната инстанция, че в НП не е посочено какво предвижда Приложение № 3 от Заповед № РД-01-51/26.01.2021г., което представлява съществено процесуално нарушение. Приложението е неразделна част от заповедта, поради което следва да се приеме, че индивидуализирането на заповедта с номер и дата е достатъчно за конкретизиране на приетата за нарушена противоепидемичната мярка. Неправилни са и изводите, че Приложение № 3 е необходимо и във връзка с останалите противоепидемични мерки, установени в Заповед № РД-01-51/26.01.2021г. и в частност раздел I, т. 1, б. „г“, а именно: „Всички работодатели и органи по назначаване организират провеждането на противоепидемични мерки в работните помещения, както следва: създаване на организация, която да осигури физическа дистанция между лицата най-малко от 1,5 м., а при невъзможност – носене на защитна маска за лице“. Видно е, че изпълнението на визираната противоепидемична мярка по раздел I, т. 1, б. г“ от Заповед № РД-01-51/26.01.2021г. е вменено на работодателите/органите по назначаване. Мярката по раздел I, т. 1, б. г“ от Заповед № РД-01-51/26.01.2021г. е насочена към определена категория лица – работодатели/органи по назначаване, докато мярката по раздел I, т. 7 визира всички лица, които се намират в закрити обществени места, в т.ч. (...) търговски обекти, независимо от тяхното качество /продавач-консултант, клиент и

т.н./ Двете мерки са различни, с различни адресати, съответно различни субекти носят административнонаказателна отговорност за тяхното неизпълнение. Ето защо необосновано съдът е приел, че актосъставителят и наказващият орган е следвало да обсъдят и мярката по раздел I, т. 1, б. г“ от Заповед № РД-01-51/26.01.2021г., при положение че в случая е ангажирана административнонаказателната отговорност на лице, различно от работодател/орган по назначаването. Не представлява и съществено процесуално нарушение липсата на надлежна мотивировка от страна на наказващия орган по възражението срещу АУАН. Наказаното лице е реализирало правото си на защита в най-пълна степен, подавайки жалба срещу наказателното постановление.

Настоящият състав на касационната инстанция не споделя и изводите на въззивния съд за допуснато съществено процесуално нарушение, свързано с мястото на извършване на нарушението. Действително, както в АУАН, така и в НП е посочено, че нарушението е извършено на закрито обществено място – търговски обект – бижутерия „Ел Градо“, находящ се в [населено място], район „С.“, [улица], докато обектът всъщност се намира на [улица]. След като е безспорно, че нарушението е констатирано в магазин за бижута „Ел Градо“ и че такъв обект има единствено на [улица], но не и на [улица] /съгласно изисканата от съда справка от СО район „С.“/, следва да се приеме, че мястото на нарушението е установимо до степен да бъде достатъчно индивидуализирано.

По изложените съображения настоящият състав намира обжалваното решение за неправилно, поради което следва да бъде отменено. Въззивният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК – липса на мотиви по същество, което е основание за отмяна на атакуваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд. Касационната инстанция не може да се произнесе с решение по съществуващото на спора, защото това би довело до ограничаване правото на защита на нарушителя и би го лишило от една съдебна инстанция, което е недопустимо.

Независимо от изхода на спора, по аргумент от чл. 226, ал. 3 от АПК настоящата инстанция не следва да присъжда разности в полза на касатора.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и чл. 222, ал. 2 във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1243 от 08.12.2021г., постановено по н.а.х.д. № 8101/2021г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.